

[Ole Bernt Henriksen]

vil jo i dag sige en vigtig del af landets liv – naturligvis går i stå.

Jeg vil gerne sige det så klart og skarpt, som jeg kan. Den højtærede minister står over for et valg mellem den miljølov og ganske særlige klageadgang, som vi har, på den ene side – og hvis grundlag er ønsket om at beskytte lokalsamfundene – og så den næsten uendeligt udvidede klageadgang på den anden side.

Jeg tror, at han med sine bemærkninger i den skriftlige fremsættelse har truffet et overordentlig både farligt og uheldigt valg, selv om jeg er opmærksom på efter en bevæget debat i sidste samling, at der i ministerens parti kan være kredse, der af planlægningsmæssige og styringsmæssige grunde ønsker at sprænge lokalsamfundene. Men så skal socialdemokratiet sige det rent ud. Det er – associationen falder mig naturlig, hr. minister – uappetitligt at bruge netop miljølovgivningen til det.

Vi kan medvirke ved forlængelsen af loven, men vil modarbejde de tanker, som ministeren i øvrigt omgås med.

Thorndahl (FP):

Jeg vil starte med at rose ministeren for et meget overskueligt og let fatteligt forslag. Det er jo ikke altid, vi får forslag, der er så let forståelige som det her præsenterede.

Jeg har ikke tænkt mig at konkurrere med venstres og de konservatives ordførere i de synspunkter, de fremførte. Jeg vil også tilkendegive, at jeg i og for sig tager ministerens bemærkninger til efterretning om, at han i hvert fald for sit vedkommende finder det mest hensigtsmæssigt, at den egentlige politiske drøftelse om revisionen af miljøloven afventer den redegørelsesdebat, som vi får i folketinget senere på samlingen, og som på en helt anden måde end ved behandlingen af dette lovforslag giver mulighed for at få et meget stort spektrum af miljøbeskyttelseslovgivningens virkninger belyst.

Når man nu taler om revisionsparagraffer, er dette lovforslag egentlig meget karakteristisk. Man indsætter ofte – specielt i nye og større love – disse revisionsparagraffer, og jeg synes, at vi næsten konsekvent ved samtlige revisionsparagraffer får forelagt ikke bare én, men adskillige udskydelser. For denne lovgivnings vedkommende er det anden

gang, vi skal til at udskyde den generelle revision. Første gang var som bekendt i samlingen 1977–78. Jeg kan ikke helt befri mig for en fornemmelse af, at baggrunden for, at vi har disse idelige udskydelser af vores revisionsbestemmelser, er, at man i virkeligheden ikke har fået taget sig ordentlig sammen i det pågældende ministerium, at man simpelt hen ikke har sikret en tilstrækkelig styring af arbejdskraftindsatsen, så man på denne måde har tilvejebragt det fornødne grundlag for at leve op til de revisionsbestemmelser, som folketinget beslutter.

Jeg er helt opmærksom på, at man til enhver tid, når det drejer sig om at udskyde en revision, kan konstruere nogle bortforklaringer, der i den aktuelle situation kan virke rimelige. Det er ikke nogen større opgave.

Jeg vil i den anledning udtrykke min utilfredshed med, at man heller ikke i dette tilfælde har kunnet leve op til folketingets meget massive vedtagelser af revisionsbestemmelserne.

Mit parti er også denne gang klar til politisk og sagligt at gå ind i en tilbundsgående revisionsbehandling af miljøbeskyttelsesloven. Vi vil på denne baggrund ikke kunne støtte lovforslaget om endnu en udskydelse af revisionen.

Som anført er lovforslaget en konsekvens af den generelle revisionsbestemmelse i § 96, og på den baggrund kunne alle forhold i loven tages op til behandling nu. Men jeg vil finde det mest hensigtsmæssigt, at vi i hvert fald for vores vedkommende udskyder synspunkterne til den meget grundigere behandling, vi får i forbindelse med redegørelsen, som ministeren vil give os i løbet af samlingen.

Jeg vil komme med et par principielle bemærkninger. Det er vores opfattelse, at loven i princippet er god nok. Den er meget operationelt indrettet og bygget fornuftigt op. Derimod er det vores opfattelse, at det, der er mest galt, er, at administrationen – det mener jeg i og for sig gælder alle de niveauer, vi har i miljøbeskyttelsesloven – er for ringe.

En af forklaringerne kunne muligvis være, at der er overført alt for mange bemyndigelser til miljøministeren – givet i den bedste mening og ud fra fornuftige synspunkter, men bemyndigelser, som vi ikke har ret meget check på. Det kunne være rimeligt, om vi i forbindelse med den egentlige revision, vi